

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 146.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366088560/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

om igjen med Tiden, naar hon først fik lidt mere Greb paa at behandle Hovedet i Leret.

»Det lærer jeg aldrig« – sagde Thora utaalmodig – »Alt, hvad jeg vil lave, bliver til grimme Uglebilleder – men se! nu gaar Solen jo ned – tag du nu mine Fingre mellem dine og sæt Skik paa mit Ansigt i en Hast! mine Fingre kan kun gjøre det; men der maa en Haand til at bruge dem, som forstaaer det.«

»Hun er dog complet gal« – tænkte Thorvaldsen, og havde ondt med at holde sin Latter tilbage. »Nuvel!« – sagde han venlig – »sæt dig herop, Bam, og laan mig din lille Haand! det kan dog sagtens være en Prove værd. Jeg vilde forsvoret, jeg nogensinde skulde modellere paa et levende Hoved; men man skal lære saalange man lever –«

Som en Fugl svang Thora sig op paa en ledig Byste-Piedestal og rakte Kunstneren sin høire Haand, med de tre forreste Fingre udstrakte. I overgivent Lune greb han hendes Haand og overfoer hendes Ansigt med hendes Fingre. Af uvilkaarlig Konstdrift trykte han paa de Steder, der ragede for langt frem, og ligesom fremdreg hvad der var for sammentrykt; han glattede paa den skæve Pande – han modellerede tilsidst formelig paa Næsen, Munden og Hagen, og brugte Barnets Fingre som han ellers brugte sin Modelleerstok, medens han loe af fuldt Hjerte over denne Leg.

Pludselig standsede han og studsede: »Enten maa jeg have seet feil før, eller du er en lille Hex« – udbrød han – »du har jo et meget vakker Ansigt. Hvad har du at udsætte derpaa? – See selv!« – Han rakte hende et lille Speil.

»Deiligt, deiligt!« – udbrød hun jublende og sprang ned af Piedestalen – »seer du nu, jeg havde Ret! – nu behøver jeg ikke at gaae med Slør meer.« – Hun kastede Sløret hen ad Gulvet. – »Og nu er jeg ti Gange saa kjon som din Venus det.«

»Paa en Maade kan du have Ret!« – sagde Kunstneren og loe – »dit ubændige Liv kan jeg umulig give Marmoret – og saadanne Ildløine ikke heller. Formerne i dit Hoved kunde dog nok ellers trænge til at gjenrengaaes lidt paany.« –

»Imorgen, naar Solen staaer op eller naar den gaar ned, skal jeg gjerne komme igjen, hvis du vil gjøre Meer ved det. – Paa anden Tid kan du ikke bruge mine Fingre. – Men det behøves ikke« – tilføiede hun sjæleglad og hoppede for Speilet – »nu er det smukt nok, og hvad det mangler, kan jeg nok selv gjøre. Tak, tusind Tak fordi du hjalp

mig! – Nu skal Fætter Jørgen dog see, at jeg næsten er ligesaa kjon som han selv.» Derpaa satte hun sin Hat paa og kastede Sløret længer bort paa Gulvet med sin lette dansende Fod. «Farvel, farvel! jeg maa hen til Fader og vise ham mit nye Ansigt.» Dermed var hun ude af Døren.

«Hun er ligesaa gal, som hun er nydelig» – tænkte Thorvaldsen – «hun havde nær gjort mig gal med; – bildte hun mig ikke ind, hun var saa grim, at det lille vakre Ansigt ved første Øjeblik virkelig saae mig ud som et Nøddeknekkerfjes. Det er et farligt Barn at tale med – hendes Galskab smutter – var jeg ikke nærvædt at troe, jeg virkelig havde modelleret hende!»

Faderen blev høilig forbausset, da han saae Thora igjen; hendes rødbrune Ansigt straaled af Glæde og var overmaade vakkert. De fortrede Former syntes ganske forsvundne; kun paa Øinene og Hagen kunde han gjenkjende hende; men da hun, for at forklare ham sin Forvandling, forsikrede, at det var skeet ved Thorvaldsens Hjælp, og at han blot havde modelleret paa hende i nogle faa Minuter – rystede Faderen paa Hovedet og sukkede dybt over den Sindsforvirring, han nu troede at høre det klareste Bevis for. «Ti stille med den ravgale Snak, Barn!» – afbrød han hende – jeg maa for have soet dit Ansigt med en falsk Forestilling om, at du var og blev en grim Ugleunge; nu sees jeg, det er Intet at udsætte paa dit Ansigt – men du maa dog langt heller være styg, end gal. Pak nu ind! vi skal reise imorgen tidlig.»

Thora var saa glad over sit nye Ansigt, at hun ikke lod Faderens strenge Ord gaae sig nær; men hun spillede sig hvert Øieblik, og kunde ikke tænke paa Andet, end paa det Indtryk, hendes nye Ansigt vilde gjøre baade paa Fætter Jørgen og alle Andre. Næste Aften var hun hjemme.

Alle fandt unegtelig, at hun nu var bleven besynderlig vakker, og forklarede det, som en Følge af hendes muntre Stemning efter Kjøbenhavnstøisen, og af hendes stærke Væxt i den sidste Tid, tilføjet den hastige Udvikling af hendes Legemsformer, som syntes fremkaldt ved den lykkelig gennemgaaede Sygdom. Selv var hun overbevist om, at hun ved sin Gudmoders Konst og ved sine fortryllede Fingre, under den store Konstners Veiledning, havde givet sig det vakre Ansigt. Besøget hos Gudmoderen havde hun dog aldrig talt om til Nogen, og – for ikke at gælde for afsindig – talte hun nu hel-